

சிவனார் அந்தாதி

திரு. க. மயில்வாகனம்
வந்தாறுமீலை.

சிவனார் அந்தாநி

ஆக்கம்:-

க. மயில்வாகனம்

வெளியிடுபவர்:-

கே. செல்வராசா

விக்டோரியா மானிலம்,
அவுஸ்ரேலியா.

பிரசரம்:-

ஆனந்தா அச்சகம்,
14, தோமாஸ் லேன், மட்டக்களப்பு.

 065-25189

வ.

காணிக்கை

-★-

சிவனார் அந்தாதி தன்னை செந்தமிழாலே பாட
அவனியில் அடியேனுக்கு அருக்கதையிலை, ஆனாலும்
தவழுனி யோகசவாமி தாளினை சிரமேற் கொண்டேன்
உவமை ஒப்புயர்வு இல்லாத உத்தமர்கு இது காணிக்கை

முன்னுரை

— அணிந்துரை

1. எள்ளளவேனும் மனதில் இறை உணர்வு அரும்பவேண்டும் கொள்கையே இந்நால் ஆக்கம் குறைவின்றி மேலும் மேலும் அள்ளிடச் சுரக்கும் அன்பால் அடியவர் உளம் கவரும் கள்வனை நானும் போற்றும் கட்டுரை இதுவாகுமே
 2. வற்றாத சாகரத்தை வான்குருவி தன் சிறகால் சிந்தி முற்றாக ஒழியச் செய்யும் முயற்சியை ஒக்கும் இந்தச் சிற்றறிவுடையேன் இங்கு சிவனார் அந்தாதி சொல்லல் கற்றறிவுடைய சான்றோர் கருணையை வேண்டுகின்றேன்.
 3. செந்தமிழ் அறிவிலாதேன் சிவன் புகழ் சொல் நினைந்து அந்தாதி வடிவில் அஃதை ஆக்கிட முடிவு கொண்டேன் வந்திடு பிழை குற்றங்கள் மன்னிக்க வேண்டும் என்ற எந்தனின் வேண்டுகோளுக்கு இன்முகங் காட்டுவீரே
 4. இப்படியாக ஒன்றை இயற்றிட வேண்டும் என்று செப்பியே ஊக்கலித்த சொல்வராசா என் அன்பன் இப்பதிவிட்டு அவுஸ்திரேவியாவிலே இருந்திட்டாலும் ஒப்பிலா அன்னவர்க்கு உளம் நெகிழ் நன்றி சொல்வேன்.
 5. தேகமே சாயும் முன்னார் சிவனார் அந்காதி தன்னை வேகமாய் வெளியிடவே விரும்பினார் செல்வராசாசா தாகமோடு அப்பணியை தன்பணியாகப் கொண்ட நாகவிங்கம் ஜியாவை நலம்பெற வாழ்த்துகின்றேன்.
 6. ஏராளர் குடிப்பிறந்த இலக்கியப் பிரியரான் சிராளன் துரைசாச சிங்கமெனும் பண்பாளன் பாராளுமன்றைத் தனது பதவியினால் அலங்கரித்தோன் தாராள மனதோடு தக்க உதவிகள் புரிந்தார்.
 7. மிக்கக்தோர் மகிழ்ச்சியோடு என் வேண்டுதல் அதனை ஏற்று பக்குவமாக இந்தப்பாடல்கள் தனைச் சீர்செய்ய தக்கவாறு உதவி செய்த தங்கராசா எனும் பெரியோனுக்கு பக்கமாய் இருந்து நன்றி பலமுறை சொல்லி நிற்பேன்.
 8. நச்சை அள்ளி மிடற்றிலே நயத்து கொண்ட இறைவனை அச்சமதே மேவிட அந்தாதி ஒன்று செய்து உள்ளேள் கொச்சை ஏதும் இன்றியே கோர்வை செய்த ஆனந்தா அக்ககத்து உரிமையாளர் ஊழியர்க்கும் நன்றிகள்.
- க. மயில்வாகனம்.
- வற்றாறுமூலை.
- 30-6-2000.

கமநலச்சேவைகள் திணைக்களத்தின் பெருபாக அலுவலராக நான் வந்தாறுமூலையில் பணி புரியும் நாட்களிலேயே ‘போடியார்’ என நான் மரியாதையுடன் அழைக்கும் திரு. கதுர்காமத்தம்பி மயில்வாகனம் அவர்களுடன் பழகும் அரிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. அவருடன் நான் சிறிது காலமே பழகநேர்ந்தபோதும், அவருக்கும் எனக்குமிடையே ஏற்பட்டுள்ள நட்பு பன்னெடுங்காலம் பழமையானது போன்றே உள்ளது

தன்னடக்கம், சாந்தம், கனிவான பேச்சு, விருந்தோம் பல் போன்ற சிரிய பண்புகள் செறிந்த இம்மா மனிதரால் சர்க்கப்படாதோர் இல்லை என்றே கூறலாம். இவை அனைத் திற்கும் மேலாக, அவர்பால் நின்றொளிரும் தமிழ்ப்பற்றும், தமிழுணர்வும், சைசு சமயம் குறித்த ஆழ்ந்த விரிந்த அறிவும் என்னை வொகுவாகக் கவர்ந்தன உணர்ச்சிதான் நட்பாம் கிழமை தாங்கம் என்பகற்கனமய், தமிழ்பாலுள்ள தணியாத காதலே எமது நட்பிற்கு அடித்தளக் காரணியாயிற்று. இவ்வாறு இருவரும் கமிழ்ச்சவை களிக்கிறக்கும் போதே, எதிர்பாராத விதமாக அடியேன் அவுஸ்கிரேவியவக்குப் புலம் பெயர நேர்ந்தது. போடியாரும், அங்கள் எனது அன்பர்குழாமும் ஒருங்கிணைந்து, போடியார் தலைமையில் எனக்கு விருந்திட்டு, வாழ்த்துமடல் வழங்கிக் கொரவித்து வழியனுப்பி வைத்த பெருந்தன்மைக்கு நான் என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். பல்லாயிரம் காதங்கள் கடந்து, பசிபிக் சமுத்திரத்திற்கு இப்பால் வந்தடைந்துள்ள போதிலும் போடியாருடன் நான் தமிழ்ச்சவை பகிர்ந்து கொண்ட பசமையான நேரங்கள் நீங்கா நினைவுகளாக என் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கின்றன.

இறைவனால் அருளப்பெற்ற ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தாது, வீணில் பாழாக்குபவர்கள் பலர் இருக்கவே செய்கிறார்கள். இவர்களின் ஆற்றலை இனம் காண்போர் இவர்களை ‘இலைமறை காய்கள்’ எனக் குறிப்பர். ஆனால், எனது பெருமதிப்பிற்குரிய போடியார் மயில்வாகனம் அவர்களை நான்

“இலைமறை பழமாகவே” காண்கிறேன், இத்துணை அறிவை யும், ஆற்றலையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ள இவர் பிறர் பலன்பெறக்கூடிய வகையில் பல நூல்களை ஆக்கி அளிக்காது வரிதே தன் வாழ் நாளைக் கழிப்பதை எண்ணிக் கவலை கொண்டுள்ள பலரில் நானும் ஒருவன். நல்லதோர் வீணை நலம் கெடப் புழுதியில் ஏறியப் படுவதைச் சுகித்துக் கொள்ள முடிய வில்லை. தூய்மையான ஒளிவீசும் முத்துக்களெல்லாம் அளவிட முடியாத ஆழம்கொண்ட இருண்ட ஆழி யின் குகைகளுள் அமிழ்ந்து கிடக்கின்றன. நறுமணமுள்ள மலர்கள் பல விரிந்து தங்கள் சுந்தங்களைப் பாலைவனக் காற்றிலே பாழுடிக்கின்றன. எனப் பாடிய ஆங்கிலக்கவி “தோமாஸ் கிறே”யின் (Thomas Gray) காலத்தால் அழியாத வரிகள் ஈங்கு உற்று நேர்க்கற பாலது. எனவே நல்லதோரு நூல் ஆக்கி அளிக்குமாறு போடி யாரை, நான் உற்சாகப் படுத்தினேன். விளைவாக ‘சிவனார் அந்தாதி’ உருவானது.

‘சிவனார் அந்தாதி’ வாயிலாக, திரு. மயில்வாகனம் அவர்களின் பக்தி வெராக்கியமும், சமய அறிவும், பிறருக்கும் சென்று சேரவேண்டும் என்பதே முதல் நோக்கம். அன்னாரின் புலமை குடத்தினால் மூடப்பெற்ற குப்பி விளக்குப் போலல்லாது, குன்றின் மேல் நின்ற பேரொளியாக மினிர வேண்டு மென்பது அடுத்த நோக்கம். இவ்விரு நோக்கங்களையும் சிவனார் அந்தாதி பூரணமாக நிறைவேற்றி வைத்துள்ளது என் பதில் சிறிதளவும் ஜைம் இல்லை. ‘சிவனார் அந்தாதியை’ அலங்கரிக்கும் பாடல்கள் பாமராக்கும் எளிதில் விளங்கக் கூடியவை. இப்பாடல்களில் முழுமுதற் கடவுளாகிய அம்புவியின் கீற்றைப் புனைந்த சிவ பெருமானின் லீலைகள் சித்திரிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றை சகல சிவ பக்தர்களும் படித்து அறிந்து, பலன்டை வார்கள் என்பது அடியேனின் துணிவு,

இறுதியாக திரு மயில்வாகனார் மேலும் பலன் தரும் பல நூல்களை ஆக்கி அளிக்க வேண்டுமென வேண்டுகிறேன். இவை வந்தாறுமூலையோ அன்றி மீன்பாடும் தேன் நாட்டையோ மட்டுமல்லாது, இவ்வையகத்தையே வலம்வர வேண்டுமென அவாவுகிறேன்.

இந்நால் பலரையும் சென்றடைந்து பலனளிக்க, என் வாழ்த்துக்கள்.
விக்டோரியா மாநிலம்,
அவுஸ்திரேலியா. 30-06-2000

க: செல்வராசா.

மதிப்புரை

கவிஞர்களாய்த் தம்மை இனம் காட்டி கவிதைகள் தரு வோர் உண்டு. கவிதைகளைத் தந்து தம்மைக் கவிஞர்களாய் இனங்காட்டி, மற்றையோரைப் பிரயிக்க வைப்போரும் உண்டு.

இவர்களில் இரண்டாம் திறத்தவரே வந்தாறுமூலையை சேர்ந்த திரு. கதிர்காமத்தப்பி மயில்வாகனம் அவர்கள். இவரது தமிழ் அறிவும், சித்தாந்தத் தெளிவும், பிரபந்த பாராயணம், புராண படனம் என்பன நடைபெறும் போது இவர் செய்யும் பங்குபற்றல்களின் போது தெளிவாய்த் தெரிந்தன.

இவரது இத்திறமை மூடுமந்திரமாக உறைந்து விடாது அதனைவெளிக்கொணரும்கைங்கரியத்தை திரு. கே. செல்வராசா அவர்கள் செய்துள்ளார்.

விவசாயியாயும், விவசாய உத்தியோகத்தராயும் திருக் க. மயில்வாகனம் அவர்களும், திரு. செல்வராசா அவர்களும் வைத்திருந்தனர் உறவு இது கருத்தொருமித்த இருவரின் நட்பாக விரிந்தது.

சமய சம்பந்தமான வார்த்தையாடல்களின் போது திரு. மயில்வாகனம் அவர்களிடமிருந்து வந்த கருத்துக்கள் திரு. செல்வராசா அவர்களைப் பிரயிக்கச் செய்தன இதனால் நட்பு கேண்மையாக ஆழப் பாய்ந்தது.

காலச் சூழல் இருவரையும் பெரிய இடைவெளியால் பிரித்தது. திரு. செல்வராசா அவர்கள் அவுஸ்திரேலியா சென்று அங்கு விக்டோரியா மாநிலத்தில் வாசம் செய்யத் தொடங்கி விட்டார்.

ஆனால், இவர்களிடையே இருந்த வாசனாமலத் தொடர்பு அவர்களின் தொடர்பைத் துண்டிக்கவில்லை. தொலை தூரத் துக்குச் சென்றபின் மயில்வாகனரின் ஆற்றல் இன்னும் பெரிய தாக செல்வராசருக்குத் தெரிந்தது.

எனவே, சமய சம்பந்தமான பாடல்களை எழுதி, தனக்கு அனுப்பி வைக்குமாறு செல்வராசா மயில்வாகனருக்கு அன்புத் தொலை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

தன் ஆற்றலை என்றுமே குறைவாக மதிப் பிடித்து நீரில்வாகனருக்கு இல் வேண்டுகோள் ஒரு விளையாட்டாகத் தான் முதலிற் பட்டது. எனினும் செல்வராசரின் தொடர்ச்சியான தொந்தரவால் ஏழுந்தமானமாக அந்தாதி ஒன்றை எழுத்து தொடங்கினார்.

இவரது, அடங்கிக் கிடந்த கவி ஊற்று சுரக்கத் தொடங்கியது வர்... வர .. அவற்றை வடித்து உருவப்படுத்தினார். நூறு பாடல்கள் எழுதி முடிந்தாயிற்று. இவற்றை செல்வரா சுருக்கு அஞ்சலில் இட்டார்.

செல்வராசா இவற்றைப் படித்தபோது உண்மையிலேயே பிரமிப்பு அடைந்திருக்க வேண்டும். அதனைத் திரும்பப் பிரும்பப் படித்திருக்கிறார். இது இரு நண்பர்க்கிடையே பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்ட ஒரு சிறு விடயமல்ல, அச்சேறிப் பலரையும் சென்றடைய வேண்டிய ஆக்கம் என அடையாளம் கண்டிருக்கின்றார்.

எனவேதான், அடுத்த மடலிலே இதனை அச்சிட்டு வெளியிட முயற்சி மேற்கொள்ளுமாறும் நிதி, உதவியைத்தான் வழங்குவதாயும் செல்வராசா தெரிவித்துள்ளார்.

மயில்வாகனர் இதைப் பெறிதுபடுத்தவில்லை. எனது பாடல்களாவது புத்தகமாக வருவதாவது. “விட்டுவிட்டு வேறு வேலையைப் பாருங்கள் ஐயா” என்று பதில் மடல் வரைந்தார்.

செல்வராசர் தன் கருதுதலைக் காரியமாக்க வேறு மார்க்கம் கண்டார். தனது நண்பர் திரு. வ. நாகவிங்கம் அவர்களுக்கு வேண்டிய நெறிவுறுத்தலையெல்லாம் கொடுத்து பிரதியையும் அனுப்பி வைத்தார்.

இப்போது மயில்வாகனர் செய்ய வேண்டியவை இரு விடயங்கள்தான். ஒன்று, இதனை அச்சேற்றஷ் சம்மதம் அளிக்க வேண்டும். மற்றையது, அச்சுப் பிரதிகளைச் சிரமம் பாராது ஒப்புநோக்கிக் கொடுக்க வேண்டும்,

மயில்வாகனர் கட்டுப்பட வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு உருப்பெற்றதுதான் “சிவனர் அந்தாதி”.

மேற்கூறிய விபரங்களே இதற்கான மதிப்புரை ஆகிவிடுகின்றது. இதனை உள்ளுழைந்து பார்க்கும் போது ஏற்படுகின்ற அனுபவத்தை சொல்ல வேண்டியதும் என கடப்பாடன்றோ.

சமயம் சார் இலக்கியங்கள் தமுளி நிற்கின்ற புராணக்கதைகளும், தத்துவ விளக்கங்களும், பக்தனின் சய தாழ்த்துகையும் இங்கும் வெளிபடுத்தப் பட்டுள்ளன.

அந்தாதித் தொடையில் பாடுகின்றபோது இயல்பாகவே ஏற்பட வேண்டிய ஒழுக்காற்று ஓட்டம் தடக்கலின்றிந் தெள்ளி தாகச் செல்கின்றது.

இவற்றிலெல்லாம் இதன் கர்த்தாவின் புராண, தத்துவத் தெளிவும்; இலகு படுத்தி இனிக்கச் சொல்லும் ஆற்றலும் பரிமளிக்கின்றன.

முதல்89 பாடல் வரையும் புராண நிழக்குவகளை பல்வேறு கருத்துகளுக்கிடையில் புகுத்திச் செய்கின்ற ஆத்ம பரி சோதனை 90 தொடக்கம் வரும் சில பாடல்களில் சித்தாந்தச் செறிவுக்குள் சுழியோடிச் செல்கிறது.

இறுதி மூன்று நான்கு பாடல்களும் ஆன்மா ஒன்றின் உச்சநிலை வேண்டுதல்களாகப் பக்கி மயப்பட்டு, இறுதிப் பாடலிலே இறை புகழில் சரணடைந்து, இயல்புக்கு மிஞ்சாது நிற்கும் பாங்கு நூலுக்குரிய சிறப்பாகும்.

இறுதியில் நூற்பன் கூறுமிடத்து தன்னைக் காட்டிக் கொள்ளாது இறைவனையே காட்டி, கற்பவரை அக் கண்ணுதலானுடனேயே விட்டுச் செல்லும் தன்மை ஆக்கியோனின் அடக்கத்தையும், மனப் பக்குவத்தையும் வெளிக்காட்டி நிற்கின்றது.

இயற்கைக் கவி ஒருவரின் இல் ஆக்கத்தை சுவைத்துப் பயனுறுவோம்.

கொழும்பு தமிழ்ச் சங்கமி

கி. துரைராசங்கம்,
பாராளுமன்ற உறுப்பினர்,
மட்டக்களப்பு மாவட்டம்.

வந்தாறுமூலம் தமிழ்நாடு
30-06-2000

காப்பு

காப்பு துரிச்சு ரூபாகி பூதிராக
இயலும் அவன்களின் நியமித்தும் பொருத்திவிடு
அரவணி சிவனார் மீது அந்தாதி பாடுதற்கு நிற்கு
சர்வணபவனருக்குத் தமையனாய்க் காட்சி நல்கும்
பிரணவரூபமான விள்ளையார் எனும் தெய்வத்தைக்
காமலர் கொண்டு நானும் கருத்துடன் போற்றுவேனே

காப்பு துரிச்சு ரூபாகி பூதிராக
இயலும் அவன்களின் நியமித்தும் பொருத்திவிடு
நூல் சுதாப்பாவே

- தெய்வம் உண்வென்றுமந்தச் சிந்தனை உள்தில்கொண்டு
வையக மீதிலிங்கு வாழ்கின்ற மக்களெல்லாம்
கையது கூப்பி கடவுளின் கழலினை தொழுது போற்றி
உய்ய நல்வழியைத்தேடல் ஒன்றேதான் உபாயமாகும்.

காப்பு துரிச்சு ரூபாகி பூதிராக
இயலும் அவன்களின் நியமித்தும் பொருத்திவிடு

- ஏழுகுமோ அன்றிமற்றின் கதைவிடவேறு மொர்க்கம்
சாகுமுன் மன்னும் பெண்ணும் சதகோடி
பணமும் சேர்த்து
போதும் நாள் இவைகள், எல்லாம் பொருந்தவே
வந்திடுமோ.

கோகுரிச்சுப்பவினின்று மிஞ்சகதல் கொஞ்சம் நீரே.

- நீற்றினைப் பூசவேண்டும் நெக்கு நெக்குருக வேண்டும்
ஆற்றினைப்பாலைந்த ஜயன் அடியினைப் பரவவேண்டும்.
காற்றினை அடக்கியோக்கி காட்சியைக் காலைமந்தும்
பேற்றினை அடைதல் வேண்டும் பேசாதுமிருக்க வேண்டும்.

- வேண்டுதல் இவ்வையென்றும் விழுச்செல்வ ஒக்கீல்
தான்தமொடுமந்தத் தனி முதற் பொருளைப்போற்றி
மாண்டிடமுன்னம் மோட்ச வழியினைத் தெரிந்து மன்னில்
மீண்டுமோர் கருவில் வாராவிதத்தினில் இனி ஈடேறே.

05. கடேற வேண்டும் இந்தப் புவியிலே என்ற எண்ணா
காடேறி நின்று களிநடம் செய்யும் கண்ணுதற்பெறுமானை
மாடேறி ஊரும் மங்கையோர் பாகம் கொண்டவணைத்
தோடேறு செவியன் தன்னைத் துணை என்று துதி நெஞ்சோமே
06. நெஞ்சைக் கொடுத்தாய் உனை நினைந்து நெக்குருக
பஞ்சைப்படைத்து உமைபாதத்தின் மென்மைகாட்டிப்பூதம்
அஞ்சைப்படைத்து உலகத்தின் ஆரைமை ஆக்கி வைத்து
நெஞ்சைத் துடைத்தன்று, கண்டத்திலே வைத்த நாயகனே
07. நாயகமாகி நின்றாய் புவனம் பதி நான்கினுக்கும்
பேயதன் கோலம் பெற்ற காரைக்கால் பெண்வனை
நாயதன் தன்மையிலும் கேவலமாம் அடியேன் என்று
போய்டைவேன் உன்பொற்றாமரைப் பதம் புகலுவயே
08. புகலுவதற்கொன்றும் அறியேன் எனது வினைகளெல்லாம்
அகலுவதற் கென்றருள் தருவாய் அருணாசல சிவவே
பகவிரவென்ற வேறுபாடற்ற தன்மைபெற்று
முகமலர்வோடு உன் அருள் நடம் காண்பேனோ அவனியிலே
09. அவனியிலே இங்கதிசயம் என்று எதுவும் இல்லை
சிவபெருமானைச் சிந்தையருகித் தொழுவதல்லால்
பவமெனவுள்ள பாதகங்கள் பலசெய்து கொண்டு
சவமென வாழ்வ தென்றால் இனிமேலும் தரிக்கிலேனே,
10. தரிக்கிலேன் காயவாழ்க்கை சங்கரா யானைத்தோலை
உரித்து நீ போர்ஸவ செய்து உமையொரு பாகம்
எருக்கொடு கொன்றை தும்பை இளமதி கங்கைவள்ளம்
தரித்து நின்றாடல் செய்யும் சங்கரா கரவிலானே.

11. கரழூரனுக்கு வளைந்து கொடுத்துக் கருணை செய்த
அரழூரும் மேனியானை அணிதில்லை ஆரமுதை
பரவெளியாய் நிறைந்த பார்வதி பாகனையறிய
விரவிவேதாகமங்கள் விருப்புடன் ஆய்ந்து கல்லே.
12. கல்லால் ஏறிந்த சாக்கியர்க்கு உன் கழவேயளித்து
அருள்கூர்ந்தாய் வில்லால் மலரை எய்தோனை வெந்தே சாம்பராய்ச்
செய்தாய் பல்லால் மென்று சுவைபார்த்து பண்றியுனைப்
படைத்தோனுக்கு நல்லாருறையும் பரமபதம் நயந்தேயளித்தாய் நாயகமே.
13. நாயகம் என்று உனைத்தேடி வேதங்கள் ஓலமிடு
மாயவனும் மலரோனும் காணாது மலைத்து நிற்க
போய்வைந்தாய் தூது பரவையின் வாயில் சுந்தரக்காய்
மேயவனே தன்னை யொப்பாருமில்லா விழுப்பொருளே.
14. பொருளேயுனையின்றி வேறுவிலை என்று அறம்
இருளே அகற்றி எழுபிறப்பும் கடைத்தேறவல்ல
அருளே பொழியும் முகிலேயடியார் ஆணவர்தம்
மருளே கெடுத்து மலர்ப்பாதம் சேர்க்கும் நல்மாணிக்கமே
15. மாணிக்கமே வைகுரியமே மரகதக்கொடியான்போகல்
பேணிப்படரும் பெரும் குன்றமே பெரும் தூவெளியே
ஆணிப்பொன் முத்தே அமரர்களேறே அருட்கடலே
காணிக்கையாய் அன்பருள்ளம் கவரும் கருணைக்குள்றே.
16. குன்றேயனைய தீச்சுடராய் குவலயமும் விண்ணும் தாண்டி
நின்றாய் உன்னையறிவதற்கு நெடியமாலும் மலரயனும்
அன்றேயேனம் புள்ளாகியலைந்து ஆணவும் போக்கி
சென்றே உனது தாழ்பணிந்து சேந்தார் அடைக்கலமே.

17. அடைகலமென்று அபயம்புகும் உன்னடியவரை. தடைப்படத் செய்து தவிக்க விடலது தகுமோ ஜூயா படைக்கலமாகப் பாசுபதம்பார்த்தனுக்கு ஈந்து விணைக் கொடியோனே வெள்வியங்கிரியில் இருப்பவனே
18. இருப்பவனே வேதநான்கினும் மெய்ப்பொருளாகிமேறு பொருப்பமர் மங்கையைப் பாகமாய்க்கொண்ட புனிதா, கையில் நெருப்பெர்டு மானி மழு நீள் குலம் உடுக்கைநெந்தி அருக்கனும் சோமனும் அக்கினியிரும் கண்ணானவனே அங்கூரக்விழ்டை.
19. ஆனதாரு தூபமன்னியுவக்கன்று பாற்கடலை ஈந்து வானவர்கள் தொழுதிடவேந்து முப்புரமெரித்து தானென அகந்தைகொள் தக்கன் வேவ்ளியைத் தகர்த்து மீனவனாய் வந்துவலை வீசி விளையாடல் செய்த அப்பா கூடி குத்துவை சூடு வீட்டு விழுவை சூடு வீட்டுவை.
20. அப்பரும் வாசகரும் ஆலாலசுந்தரரும் அழுது பாலுஷ்ட வரும் ஒப்பரிய பதிகங்கள் பாடியவர்க்கெல்லாம் உபதேசம் இப்புவியில் ஏழையேன் எப்படிப் பாடியுனை ஏத்துவேன் தப்பாமல் வந்துதனை பாட்டுகொள்ளுவராய் சரண்டந்தேன் ஜூயா யரிக்கொயங்க மலைக்காலி முருப்பு குத்துவை காளாவேனோ
21. ஜூயனே யென்னையானும் ஆதியே அபயம் காட்டும் கையனே, கண்ணப்பருக்கு கதிகோடுத்து ஆண்டுகொன்று பெரியனே அருக்கன் தன்னை விரலினாஸ்யமுத்தியாண்டாப் பெரியனேன் புன்னை நீங்கி (உன்) பொன்னடிக் காளாவேனோ
22. ஆவனோ அல்லவுற்று அழுந்தியே மீட்சியின்றி சாவனோ ஏழையென்னைக் காப்பது உன்பாரமையா போவதும் வருவதும் இல்லாப் பூரணப் பொருளே உன்னைப் பாவனை யேதும் செய்ய பாவியேன் அறியேன் தேவா.
23. தேவாவன் திருவடியைத் தினமும் தொழுவோர் தமக்கு சாவாவரமளிக்கும் தயாநிதியே வேணிச்சங்கரனே மூவாமுதலே முக்கண்ணா முன்னாள் நஞ்சையளியியண்ட பூவார் மலர் கொன்றைத் தாராபுரமுன் தெரித்த புண்ணியனே
24. புண்ணியமாவது உன் பொற்றாள் தன்னை தினம் நினைத்து கண்ணிலானந்த அருவிநீர் பாய கைகுவித்து இன்பப் பண்ணினால் ஆனபதிகங்கள் பாடி நெக்குருகி நின்றால் மண்ணிலே வந்த பிறவியை என்றும் வந்திப்பனே.
25. வந்திப்பன் உன் திருநாமங்கள் சொல்லிவாழ்நாள்ருமுதும் சிந்திப்பனுந்தன் திருவடி தன்னைத் தினம் தினமும் பந்தித்து நிற்கும் பழவினை பாற்றும் பரம்பொருளே அந்திப் பிறையோடு ஆறும் சடையில் அணிபவனே.
26. அணிபவனே அரவத்தனையாரமாய் அகம் குழைந்து பணி செய்யும் மார்க்கண்டருக்கு என்றும் பதினாறு வயதளித்து வணிகனாய் வந்து மதுரையில் பொன் வளையல் விற்று அன்பர் பிலஸியல்லாம் போக்கிப் பேற்றினை நல்கும் பெற்றியனே.
27. பெற்றியனே புரமுன்றை யெரித்து நீராக்கியன்று வெற்றிகொள் விமலா, வேதங்கள் போற்றும் விழுப்பொருளே பற்றி நின்றேலுந்தன் பாதாரனித்தம். பதவிரவாய் மற்றுளையன்றி வணக்கிடவேறே மார்க்கந்தானுண்டோ.
28. உண்டோவெனைபோல் ஒருவர் என்றேயன்று போர்புரிந்த விண்டோடயனும் வெருட்சியற்றே உனைப் போற்றுகின்றார். வண்டோதைப் பூங்குழலாள் மார்பால்வாடு கொண்ட ஏகம்பனே செண்டாலே பாண்டியள் பரிசினையேற்ற சேவகனே.

29. ஏற்ற சேவகனாக இவ்வித தொகுதி கெள்ளவலுக்கீற்று மாற்றி வைத்தாய் அன்றிரரே அவற்றை நிரிக்கும் பலாய் போற்றி செய் செம்மனச் செல்லிக்கு கலியாய் மண்குமந்து தீற்றும் கொள் தண்டலாளன் பிராப்பால் அடிப்பட்டவனே.
30. அடிப்பட்ட இராவணன் ஜீயோ சிவனோன் அல்லி முடி பத்தும் மீட்டு முன்போல் அரசினை ஆள்வதற்கு அடிப்பட்ட சாமகானத்தைப் பாடிப்பின் உனதருள்ள வீடுபட்டு வந்ததெல்லாம் உனது விளையாட்டிலோ அதே.
31. ஒன்றோ இரண்டோ ஒருமூன்றோ நான்கைந்தோ என்றே எவரும் இயம்பவொண்ணா இறைவன் குன்றே வில்லாகக் கொண்டு உழையாள் கூறுங் மன்றாடியை என்றும் மறவாதிரு மனமே.
32. மனமே உனக்கொன்று சொல்லுவன் வாழ்நாளில் அன்பர் இனமே பிரியாது இருந்திடல் வேண்டும் இருப்பவர்க்கு தின்யாவள்ளவள்ளாயிலும் உந்து திருப்பிழற்று பண்ணியாமல்ல கைதேழும் உரித்தவன் பாதர் பணிக்குவனே.
33. பணிசெய்து நின்றாய் பரவையை சுந்தரர் கையில்சேர்க்க விணி தந்து அப்பரை பிறமதும் சாரா ஆ அருள்கொடுத்தாய் மனிவாசகருக்குக் குருந்தை முநிலில் அறம் போதித்து மனியாடு சிவிகையும் தாளமும் காணியர்க் கீந்தவனே.
34. ஈந்த மாங்கனிகளாலே, இல்லறம் நடாத்தி வந்த மாந்தனிர்மேனி நல்லாள் மங்கயர் குல திலகம் போந்தனள் பேய் உருவாய் உன் பொன்னடிக்கீழ் இருக்க காந்தனிர் விரலாளன் காத்த கடவுளே கருணாகரா.
35. கருணாகரக் கடவுளே யென்று தாயுமானவர் கதறியும் அருணாசலத்திலமர்ந்திருந்து ரமணமுலிவர்க்கருள் செய்தாய் ஒருநாளேனும் அன்பர் மனக்கோயில் நீங்காத உத்தமவே திருநாளைப் போவர்க்குச் சிதம்பரத்தில் அருள் செய்தவனே
36. செய்தவனே கலியாளாய் வேலை மலர்க்கணைகள் எய்தவனை வெந்து நீராகும் வண்ணம் எரித்தவனே பொய்தல வேடன் முத்தை நாதன் கையால் மாண்டுவிட்ட மெய்தவ ஞானி மெய் பொருள் தனக்கு வீட்டித்தவனே
37. அனிக்கும் பொருள் உனதங்பர்கள் தொடர்பு அல்லாது ஒரு துவிக்கும் அல்லாதார் தொடர்பினை வேண்டேன் சுகங்கள் பெற்றுக் களிக்கும் இவ்வாழ்வைக் கணவிலும் வேண்டேன் கருதரிய வெளிக்கும் வெளியாய் வியாபித்து நிற்கும் வேதியனே.
38. வேதியனே வெள்ளளயெருதேறும் விமலாவெண் மதியின் பாதியனே. பஞ்சின் மெல்லடிப் பாலையாள் பாதியனே சேர்தியனே நூரூதித்தலே தோன்றாத துணைவா ஆதியனே அமரார்க்கரிதாகிய ஆண்டவனே.
39. ஆண்டவனே மதுரைப்பதியை அரசனாய் அமர்ந்து மாண்டவர் மண்டை ஓடலாம் மலையாய் அணிபவனே காண்மைப்பூக்கு பாகபதம் தந்த கறை கண்டனே வேண்டி நின்றேன் உனை விருப்பொடு வந்து அருள் தாருமே
40. தாருகவன முனிவர்கள் அகந்தையால் ஏவிவிட்ட யேறுவை ஒத்த யானையை உரித்துப்போர்வை செய்து கார் இருள் போன்ற முயலகளை அடிக்கீழ் மிதித்து சீர்பெற ஆடும் நடனம் கண்டவர் யாரும் விண்டிலரே

41. இலரே ஒருவரும் இந்த ஈரேழு உலகிலும் உம்மை ஒப்பார் மலர் மேல் அயற்கும் மாலவர்க்கும் மயக்கம் தீர்த்த பலபேர் உள்ளன நிதிப்பர் பாதிப்பேர்கள் வந்திப்பார் விவகாதன்பர் உள்ளத்தே விளங்கி நிர்மல் உயர்திடுவே
42. திருவெந்தெழுத்தை மனமாரத் இனமும் தவறாமல் ஒதிவரும் அன்புடையார் தமக்கெல்லாம் வாழ்வை கருமம் செய்து பலன் நோக்காரைக் கடைக்கண் நோக்கும் கண்நுதலே வரும் முன் காக்க வேண்டும் எருமை மாட்டிடுவேறும் தென் திசையோன்.
43. தென் திசை நோக்கி நீரிருந்து செப்பாதுரைத்து உபதேசம் உன்திசை நோக்கி இருந்த நால்வர் உரைப் பெற்றார் மெய்ஞாலும் புன் தசையாக்கை சுடுகாடுபோகமுன்வே உன்னுடைய அன்பர்பணியினைச் செய்து நான் அகங்குளைந்து ஆடுவனே :
44. ஆடுவனோ ஆரணங்களும் காணா அரனே உன்னைப் பாடுவனோ பஞ்சாட்சரத்தினைச் சொல்லிப் பகலிராவார் தேடுவனோ திசைதெரியாது தடுமாறிக் கெட்டு எங்கு ஒடுவனோ என்றும் உணர்ந்திலனே யாரும் ஒப்பிலானே.
45. ஒப்பிலா மனியே ஒம் நமசிவாய என்றோதியே உனைத்தொழுது அப்பரும் ஞானசம்பந்வரும் அந்த அருள் மனிவாசகரும் தப்பிலா துண்ணால் தடுத்தாளப்பட்ட தகை பெறு சுத்தரரும் இப்புவிதனில் யாக்கையை விடாது எடுத்தீந்தனை சாட்சியுபத்தே
46. பதமே தொழுத பகீரதனுக்காய் கங்கையை விடுத்தாய் நிதமே பணியும் பதம் சலி புனியும் நின் ஆடல் கண்டார் இதமாக உன்னைப் பாடிப்பரவும் அன்பர்க்கு அருட்குதமே அளிக்கும் சிவனே சிதம்பரதேசிகனே
47. தேசிகனே செழ்மானைக் கரத்தில் தரித்தலனே தாம் பேசிடும் பேச்சும் பின்னை மற்றுள்ள செயல்களெல்லாம் மாசிலா உன்னை வணங்கும் படிக்கு அமையவென்று யாசிப்பவர்தம் பினியெல்லாம் போக்கும் பெருமருந்தே
48. மருந்தாய் இருந்துன்னை மன்றாடுவர்க்கருள் மன்றாடியே விருந்தாகி வந்து சிறுத்தொண்டர் வீட்டில் வேடிக்கை குருந்த மரத்தடிக் குருவாகி அன்பர்க்கருள் செய்வித்து தருந்கோவனைத்துக் கமர் நீதியைத் தராசேற்றியவா.
49. ஏற்றியவா பெருவிரவினை அரக்கண்டுமிடுதெரிய சாற்றியவா சனகன் முதல் நால்வர்க்கும் மெளனமோழி தேற்றியவா அழுத உபமன்யுவை பாற்றுகடல் அழைத்து மாற்றியவா மார்கண்டர்க்கு என்றுப் பயது பதினாறேயாக
50. ஆயே தரித்த பிரான் அன்னை பராசத்திக்குமிடக் கூறே அளித்த பிரான் கொன்றை தும்பை அணிந்த பிரான் ஏற்றுக்கொண்ட பிரான் எண் தோன் முக்கண் உடைய பிரான் வேறே நிகரென்றில்லாது வேதங்களும் அறியாதவனே.
51. அறியாதவனை இங்கு அன்புடவே வந்தாண்டுகொண்ட நெறியாளனே நிமலா நெற்றிக் கண்ணினையுடையோய் செறிபுனல், கங்கையும், சிறும் அரவும், திங்களும் குடும் பொறிவாயில் ஐந்தவித்தோன் பொள்ளுடியைச் சொல்லுவதே போற்றுவனே

52. போற்றிடுவேன் உன்பூங்கழல் தன்னை எப்பொழுதும் சாற்றிடுவேன் உங் திருநாமங்கள் நாத்தழும்பேறுவே மாற்றிடுவாய் என் வல்லினை எல்லாம் பிறவியெனும் சேற்றினைத் தாண்டி உன்கிருவடிக் கிழல் சேர்வதற்கே.
53. சேர்வதெல்லாம் திருத்தொண்டர் குழாமாய் இநக்கீ மாற்றுவதெல்லாம் வாய்ப்பால் வாய்வாறி மாற்ற முடிவேண்டும் சொர்வதெல்லாம் சிவன் கண்ணிதியாக அமைய வேண்டும் தேர்வதெல்லாம் திருவெங்தெழுத்தை அல்லது கிணம் சேர்வதெல்லாம் உன் நினைவு ஏந்தாலும் என நெஞ்சகத்தே பயிராடுவிற்க ஸ்தாக்காவது பாதுகாக்க வேண்டும்.
54. நெஞ்சகத்தே உன்னைவு நீங்காத அடியாருவும் வஞ்சம், கோபம், பாராமை, மனத்துயரற்ற வாழ்வும் கஞ்ச மலர்ப்பாதம் கனவிலும் மறவானமை கிட்டுமென்றால் மிஞ்சி உலகில் உள்ளேரி எனைப் போன் வேறொருவர்.
55. ஒருவனாய் நின்றாய் ஒங்கியழலென் ஒப்பாரின்றி இருவரும் தேடி இழைத்து ஏமாந்து அடிதொழுதார் முருகமர் தில்லையில் முயலகவையொரு பாதுத்துஞ்சி தருமொரு கடனம் கணிடனர் பாக்டும் புலிமுனியும்
56. முனியே முவிவர்கள் யாவர்க்கும் எட்டா மழுமூதலே கனியே கனிசமே கட்டிக்கரும்பே தேவே பாலே தனியே கிடந்து வருந்தும் தமியேன் படும் துயர் களைய இனியாவது வந்து எளியோனைக் காப்பது உன் கடனே.
57. உன் கடன் என்னவைக் காப்பது ஒன்றேயென்று என்கடன் உன்னையேத்தித் தொழுது பணிசெய்வதே முன் கட்ட பட்ட வினையெல்லாம் போக்கும் பின்கடன் பட்டு, பிறவாமை தாரும் பேரின்பமே.

58. இன்படே அங்கி வேறேதும் அறியேன் இறைவா புன்புலால் யாக்கை தன்னைச் சுமந்து பொல்லா வினையேன் பராமுவதோ அப்பிலாதென்னை அழுந்த விடுதலரனே உனக்கு அழகாமோ எப்பெலாம் உருகி நீர் இஞ் விழி சொரிய இறைவா எனையாளர்க்குவையோ. தேவே கால்வை வைத்து விடுதலரனே கூடுதலாக விடுதலரனே ஆக்குவையோ அடியார்க்கெளியனாக வென்னை போக்குவையோ பழவிவைகளையெல்லாம் உன் புன்னைக்கையால் தேக்கியே நஞ்சை திருமிடத்தில் வைத்த நீலகண்டா காப்பதுன் பாராமையா கண் நாயேவைக் கண்டுகொண்டே வேதாந்தவே.
60. கொள்வகையிற் சுற்றும் பிறழாது நின்ற இயற்பகைக்கும் பின்னையைக் கறிசெய்து விருந்து படை த்த சிறுத் தொண்டர்க்கும் அள்ளி மலர்தூவி அமரர் வரவேற்ற மலூந்திக்கும் வெள்ளைவிடமேல் ஏறிக் காட்சி கொடுத்த வேதாந்தவே.
61. வேதாந்தம் சித்தாந்தம் வேறேபலவுள்ள மார்க்கரும் காணா நாதாந்தம் கடந்து நடுஆதி சநாகி நட்டம் பயிலும் போதாந்த ஞானப்பிளம்பே பொன்னார் மேனியனே உன் பாதாரனிந்தம் பணிவதெல்லால் ஒரு பற்றில்லையே.
62. இல்லையொது கொடுக்கின்ற ஈரநெஞ்சினர்க்கு தொல்லை கெடுக்கும் கட்டரொளியே துரியாதீதனே பல்லை இழித்துப் பலரிடமும் சென்றிரவா வண்ணம் நல்வ வரமெனக்கருள்வாய் சடையில் நதிமதியா.

63. மதியாபரணை மான்மழு வெந்தும் மறைமுதல்வா
சதியே புரிந்த தக்கனின் வேள்வி தகர்த்தவனே
முதியவர் நால்வருக்கு முன்னாளிலே மெளனமொழி புகட்டி
விதியை விவக்கி மார்க்கண்டனை மீட்ட வேணியனே.

64. வேணியனே வெள்விடை ஊரும் விமலா சடையில்
கோணிய பிறையைத் தரித்துக்கொல் புவித்தோல் உடுத்தாய்
வாணிபனாக மதுரையில் வளையல் விற்றுத் தருபிக்கு
ஆணிப் பொற்காக ஆயிரம் தந்தாய் பாடலுக்கு

65. பாடல் கொண்டுன்னைப் பலபேர் பணிந்து பரவிடுவர்
தேடல் கொண்டு இருவர் திகைத்து மலைத்து நின்றார்
அன்று
கூடலில் நரியெலாம் நற்பரியாக்கிய கொள்கையினைய்
ஆடல் செய்தாய் தில்லையில் அடைந்தேனே பேராவந்தும்

66. பேரானந்தம் கொண்டு வெள்ளம் பெருகும் நீரைக்
கண்கள் சொரிய
ஆரா ஆமுதே ஜூயா அப்பா அரவே என்று தினம் ஒதி
சேரார் கமலப் பொற்பாதம் சிந்தை தனில் மறவாது
தீராக் காதலில் மூழ்சித் திணைத்து நிற்பதே சாந்தம்

67. சாந்தம் பொறுமை தன்னடக்கம் சார்பிலாது ஆசையை
ஏந்தும் புகழ்ச்சி இகழ்ச்சி எல்லாமே ஒரு சேரக்கண்டு
மாந்தர் முதலாம் மற்றும் இந்த மண்ணில் உள்ள
உயிர்களிடத்து
பாந்தம் கொண்ட அறவோர்கள் பகரும் உண்மைத்
தெய்வம் ஓன்றே

68. ஓன்றே தெய்வம் என்னும் உண்மையினை உணரப்
பெற்றால்
நன்றே அன்றித் தீதெதுவம் நடவரதிந்த உலகத்தில்
நின்றே தமது மார்க்கம் சொல்லும் நெறியில் பிறழாகே
இருந்தால்
சென்றே சேர்வர் சிவலேராகும் சேரார் அறத்தை நினையாதார்

69. நினையா மனமும் நெக்குருகி நெகிழ்ந்து கண்கள் மாரி
பெய்து
நனையா உடலும் என்தந்தாய் நாயேன் முன்னமே செய்த
விணையால் கிடைத்த பரிசுகளோ, வீடும், மாடும், நிலம்
நெல்லும்
மனையாள் மக்கள் சுற்றுத்தோடு மற்றுமுள்ள செல்வமெல்லாம்

70. எல்லாம் உனது செயல் என்றே அறிந்து கொண்டு
வஞ்சமிலா
நல்லார் நவின்றார் அவனின்றி அலூவும் அணசயாதென்னும்
உண்மை
அல்லாதன விட்டு அறத்திவையாற்றி அவன்தாள்
பணியவே இனிய
சொங்கலாவனமாலை கொண்டு துதித்தார் குரவர்
நால்வருமே

71. நாவ்வகத் தோற்றம் எழுவகைப் பிறப்பு எண்பத்து
நான்கு நூறு
ஆயிரம் யோவிபேதத்திறும் அகப்பட்டு உழுன்ற என்னை
மால்விடையேறும் மறைகளும் தேடும் மனைகண்டனே
யின்னும்
சேவிழியார் வணையில் சிக்காத செல்வம் தாருமையா

72. தாருமையா உன்தன் அருள்பெற்ற அடியார் உறவைக்கு
— சேருமையா அத்திருக்கூட்டத்தோடு இச்சிறியேனையும்
வாருமையார் என்மனக் கேரயில் இட்டாய் அமர்ந்திருந்து
காருமையா காலன் கயிற்றோடு வந்தென்னாக் கட்டு
ஏவியில் கூடும் முன்னால் கூடும் முன்னே

73. மன்னே முனிவர்கள் நால்வர்க்கும் கல்லாவிளக் கீழ்
அறமுரைத்து
பின்னே பெருந்துறைக் குருந்தடியின் கீழ் குருவாய் அமர்ந்து
சொன்னாய் உபதேசம் வாதலூரருக்குப் பிறவித் துண்ப
சின்னாபிள்ளை செய்து திருவடித்தாமரை சேர்த்தலே
74. சேர்த்தலனே செஞ்சடையில் திங்கஞும் பாம்பும் பகீரதியும்
பார்த்தவனே மாரனைச் சாம்பர்ராகும் வண்ணம், மத
உங்கல் வரிசங்கு கூடும் பாதுகாப்பு மாண்யானையும்
போர்த்தவனே, பொல்லாத முயலகணைப் பாதுத்தின்
கீழ் ஊன்றி
ஆர்த்தவனே அன்பர் என்வர் உள்ளம் அமர்வாய் வந்து
75. வந்தவரவை மறந்து இளமாதர் பொன்னாலை மயக்கத்தில்
இந்த உடலும் உவகும் என்றும் நிலைக்குமென்றெண்ணி
ரமாந்து
சிந்தை தடுமாறிக் கெட்டேன் சிவனே உன்தினைவு
முற்றாக விட்டேன்
முந்தை வினையெல்லாம் மாற்றியென்னவை முழுவதுபே
உன் அடியனாக்கு
76. ஆக்கும் பொழுது அயனாகி நின்றாய், அனைத்தினையும்
காக்கும் படியங்கு கரியமாலாகக் காட்சி தந்தாய்
போக்கும் தருணம் அரனென நாமம் புனைந்து நின்றாய்
வாக்கு மனம் காயம் சுத்தியோடுன்னை வணங்குவதே
77. வணங்கத்தலையும் வாழ்த்திடவாயும் நிலைக்க நெஞ்சும்
இணங்கித்திரிய நின்துக்கப்பர்கள் கூட்டமும் எனக்கருள்வாய்
மனங்கொள்ள வந்த வன்தொண்ட யோதி, தடுத்தாள்கு
பின்களின் மன்னடையோடுகள் மாலையாய் அஸிபவனே
78. அஸிகிளர் வீதியும் ஆகமநீதியின் அமைப்பும் சேர்ந்து
மணியோலி அலம்பும் மஞ்சுகள் தங்கும் கோபுரமும்
துணியுடன் செய்த காடவர் கோன் குட முழுக்கு நீக்கி
பணி செய்யும் பூசலார் மனக்கோயில் தேடிக் குடிபோனவா
79. குடிபோனவா குங்கறைஞும் தவத்தார் உள்ளக் கோயில்
தொறும்
அடிதேடி நின்ற ஏனமும் காண அரிதானவனே
படி சார்ந்த வாழ்வில் படும் தயர் போக்குவதற்கு, அருள்
மிடி கிரும் வண்ணம் வேண்டுவதே நின் கருணை வெள்ளம்
80. வெள்ளமாய் விழி தீர் பாய மெழுகுபோல் உருகி எந்தன்
உள்ளமும் நெகிழ்ச்சி கொண்டு உரோமங்கள் சிவிரப்புளய்த
பள்ளமே பாயும் நீர்யோல் பரமா உன் பாதம் போற்ற
கள்ளமாம் மனத்தைப் போக்கி கருணை தந்தாள்
வேண்டும்
81. ஆளவேண்டும் அண்ணினால் இந்த அகிலமெல்லாம்,
மாள வேண்டும் வன்வல்லினை மாயா மலங்களைல்லாம்
மீள வேண்டும் இப்பிறவியெனும் பெருங்கடலில் நின்று
தாழ வேண்டும் உன் தண்மலர்ப் பாதுத்தில் என் தலையே
82. தலையே பத்தும் தான்நெரியத் தடுத்தாய் அரக்கர்
கோமானே
சிலையாய் மேருமலை எடுத்து செதுத்தாய் மூன்று
பூரங்களையும்
மலையே எடுத்து அழுதங் கடைய வந்த
நஞ்சையள்ளியுண்டு
இலையே என்று சொல்லாத இயற் பாகையின்
இல்லம் இரந்து சென்றாய்.

83. சென்றே பிச்சைதனை ஏற்றாய் கரவுமிக்க சிறுவனுக்கு அன்றோர் ஏழைத் தருமிக்கு ஆயிரம் பொற்காசு அளித்து நின்ற பூலவன் நற்கிருங்கு ஞானம் நிறைந்த உபதேசம் செய்து தின்று கவைக்க கரும்பு அதனை தீர்த்தினாய் கவைக்க காலை சென்றுகொண்டு போய்விட்டு கல்யாணத்து நடந்தது

84. ஆணையுக்குத்து அணிலைனுக்கும் அருமைத்தும்பி முருகனுக்கும் போது நிகர்த்தமாங்கனியால் செய்தாய் திருவிளையாடல் அங்கு மாணக் கரத்தில் தரித்தவவே மண்முதல் பூதங்களைத் தாங்கும் வானை மிஞ்சுக்கம் பரவெளியே மறை நான்கிறுக்கும் எட்டாதவவே

85. எட்டாத செய்மையில் நீ இருப்பாய் உன்னை முட்டாத பூசை முறையை மோர்க்கு அண்மையில் முந்தி நிற்பாய் பாட்டாடை கற்றி பணிகள் பூண்டு பாற் சேரறுண்டு கொட்டாவி போக்கி குறட்டை விட்டேன் என்ன கொடுமையிதே

86. கொடுமை இதுவென்று சொல்வதற்கென்ன ஒன்றா இடும் என ஏங்கும் பரம ஏழையைப் பார்த்து இகழ்ச்சி செய்வேன கடும் சூனைணாது நெருப்புக் கணியைச் சுலைத்து படுமொரு துயரைப்பாவியேன் போக்க முயலுவனே,

87. முயலுவதெல்லாம் உன் முண்டகத்தால் மலர்போற்றுதற்கும் அயலறியாத அந்தனை ரோடுறவாவதற்கும், தமிழ் இயலது கொண்டு நின் நாமங்கள் என்றும் ஏத்துவதற்கும் செயலது அற்று நான் சும்மா இருக்கின்ற சீருக்குமே

88. சீர்கொண்ட செந்தமிழால் தினம் உனை நான் பாட வேண்டும், ஏர்கொண்டு உழுது விடும் பணிக்காளாச வேண்டும், கொன்றைத் தார்கொண்ட செஞ்சடையாய் ஏதும் ! சென்றடையாய், ஆயிரம் பேர்கொண்ட நாயகனே பிராவே பெரும் பித்தனே கூடும் செஞ்சடையாய் ஏதும் ! சென்றடையாய், ஆயிரம் பேர்கொண்ட நாயகனே பிராவே பெரும் பித்தனே

89. பித்தன், பிரான், எங்கள், பேம்மான், பெருந்துறையான் அக்தன் ஆனந்தக் கூத்தன் அழுதன், ஆரணங்களோடு சித்தரும் தேவரும் தேடியும் காணாத் திருவடைய முத்தனை போற்றாது மூழ்கி நின்றேன் முழுமாயையிலே

90. மாயா மலத்தால் மருண்டு வாழ்நாளை வீணாக்கினேன் தாயாகவந்து தண்ணெருள் செய்வாய் என்தனி முதலே பேயோடு சுடுகாட்டில் ஆடும் பிராவே என்பினை பொறுத்து மாயா வரத்தை வழங்கிட வரவேண்டும் உத்தமலே

91. உத்தமராக இவ்வுகினிலே ஓடும் புளியம்பழமும் போஸ்ற சத்தினி பாதச் சான்றோரைச் சாராதே கெட்டேன் அந்தோ மத்துறு தயிரென மனம் கலங்கினேன், உன்மலரடி போற்ற சித்தம் இரங்கி இனியேனும் சிறியேனை ஓர் கண்பாரும்

